

Obávané nejistoty

Paní Zlata Černá se narodila 7. října roku 1932. Druhou světovou válku prožila se svou matkou a čtyřmi mladšími sourozenci v Praze. Ke konci války byla svědkem osudového leteckého náletu na Prahu ze 14. února 1945. Když se onoho dne ozvaly sirény, maminka ji poslala pro své sourozence, aby je přivedla domů.

„Já jsem šla takhle směrem ke Karlovu a tam sem na rohu, jak je Jiráskova klinika, tak jsem potkala nějakou paní, sousedku, která říkala, ať jdu domů, že děti už šly. Takže já jsem tady tou ulicí Na Bojišti se vracela a v tom spadla bomba. ...a mě to vrazilo do domu, takže jsem tam jaksi přečkala ten nálet ve sklepě v neznámém domě.“

Když opatrně vycházela z krytu, zahlédla zbořené domy, ale ten, ve kterém bydlela, naštěstí stál.

Velké drama zažila také její maminka. Po náletu hledala svoji dceru Zlatu nedaleko jejich domova u tamějšího sanatoria.

„Před ním na káře nakládali mrtvolky z toho náletu a maminka tam viděla osobu, mladou, oblečenou ve stejném kabátě jako jsem měla já.“

Nakonec se ukázalo, že to nebyla ona. Při dalším náletu maminka chtěla ochránit své děti tím, že je rozvezla k různým příbuzným mimo Prahu.

„Já s nejmladší sestrou jsem byla ve Strženci u Ouběnic a to je taková veliká dolina a nad ní se shromažďovaly bombardéry, vždycky tam udělaly letku a mířily na Prahu pak se roztroušeně (vracely). Tak to byl takový zvláštní zážitek, jak jsme stáli tam na nádržce, poslouchali rádio, to se bombardovala Libeň a tyhle oblasti a koukali jsme se při tom na ty, na ty.. na ta letadla a měli jsme strach, co je s maminkou.“

Naštěstí se ukázalo, že maminka přečkala vše ve zdraví. Poté se děti vrátily do Prahy. Přes všechna nebezpečí konce války se všichni znovu shledali.

Scénář: Sofie Kaislerová, Viktoriya Mohish, Zuzana Martínková

Foto: Zuzana Martínková